

Duchovna rec ktoru pri slavných druhotínach knazských ...
Alojsa Prihody: dna 23-ho aprila v bielu nedel'u roku 1865 ...

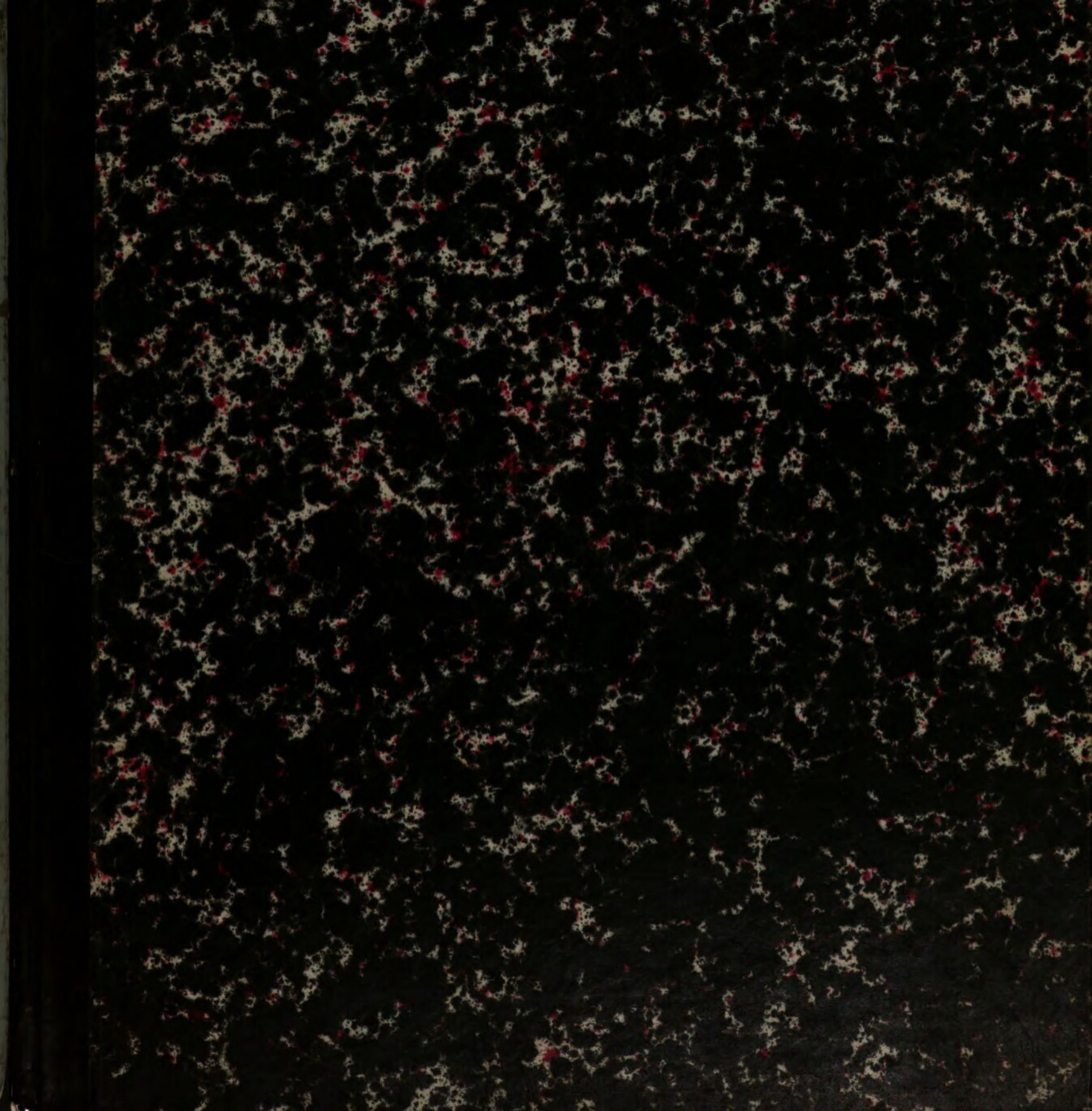
Skornycel's Söhne
V Skalici; Skalitz 1865

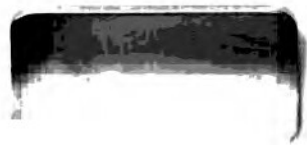
Signatur: 115487-C
Barcode: +Z228920808
Zitierlink: <http://data.onb.ac.at/rep/1061394C>
Umfang: Bild 1 - 20

Nutzungsbedingungen

Bitte beachten Sie folgende Nutzungsbedingungen: Die Dateien werden Ihnen nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke zur Verfügung gestellt. Nehmen Sie keine automatisierten Abfragen vor. Nennen Sie die Österreichische Nationalbibliothek in Provenienzanangaben. Bei der Weiterverwendung sind Sie selbst für die Einhaltung von Rechten Dritter, z.B. Urheberrechten, verantwortlich.

Hinweis: Das Dokument enthält hinterlegte Textdaten, die eine Suche in der Datei ermöglichen. Diese Textdaten wurden mit einem automatisierten OCR-Verfahren ermittelt und weisen Fehler auf.

Österreichische Nationalbibliothek

+Z228920808

Duchovná reč,

ktorú

pri slavných Druhotinách kňazských

Dôstojného a Prevelebného Otca

ALOJŠA PRÍHODY,

najhodnejšieho kňaza rádu sv. Františka provincie najsv. Spasiteľa,

vyslúžilého lektora, kazateľa, profesora, gvardiána, po druhé definitora provincie, provinciála,
agregátneho a jubilárneho reholníka na tretí rok,

dňa 23-ho apríla v bielu nedeľu roku 1865,

vo farskom chráme Božom sl. kráľ. mesta Skalice

pri nepočetnom množstve pobožne shromaždeného veriaceho ľudu

povedal

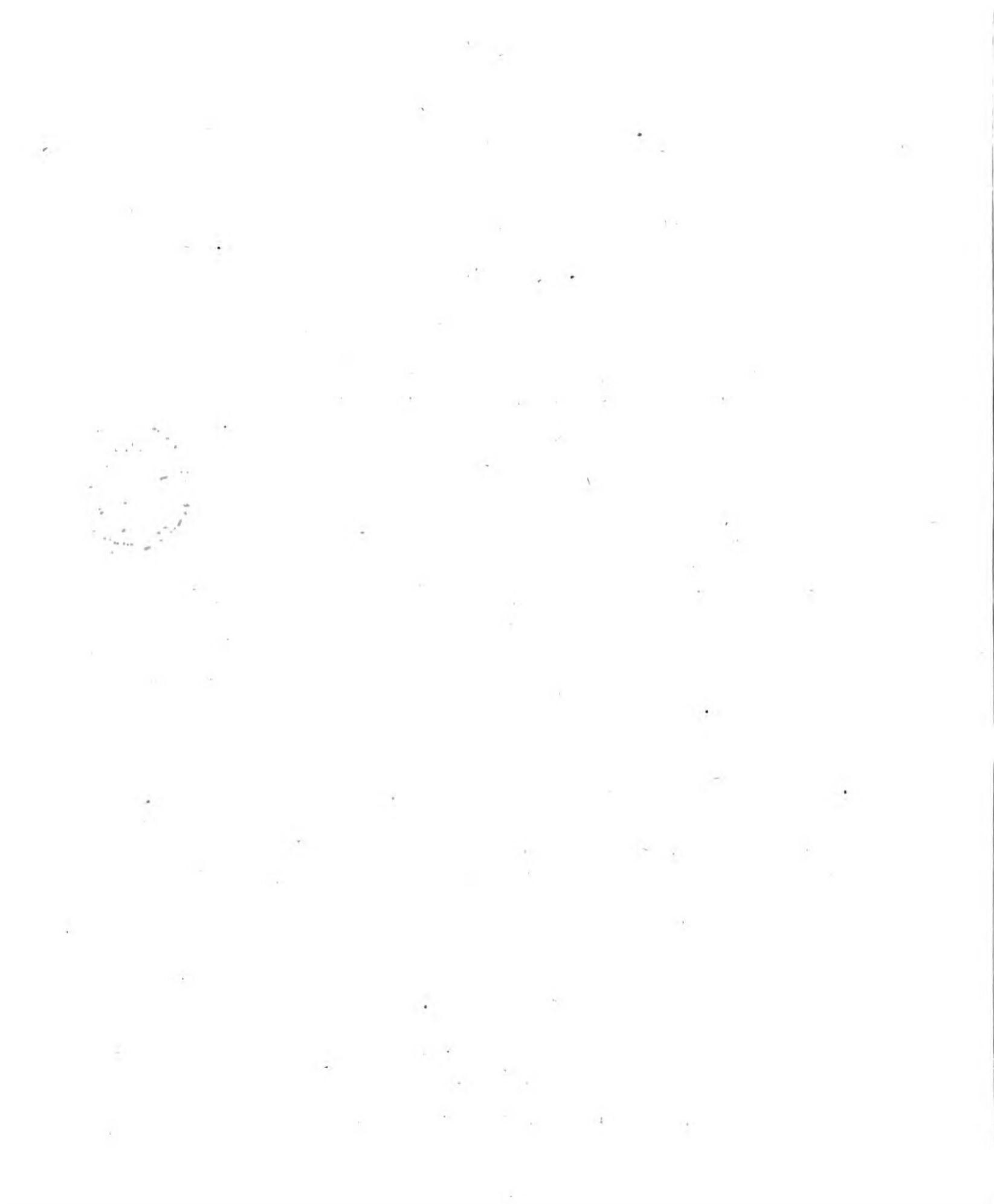
Andrej Radlinský,

farár kútsky, censor diecesánsky, dr. filosofie, redaktor „Cyrillo-Methoda“,
„Vojtecha“ a „Slovesnosti“ a arkas rímsky.

V Skalici, 1865.

Tlačou F. X. Škarnyca Synov.

115487-C

„Čím sa odplatím Hospodinu za všetko, čo mi učinil? Kalich spasenia vezmem a meno Hospodinovo
vzývať budem.“ Žalm 115, 3. 4.

Pohľad na toto tak početné nábožné shromaždenie a blesk tohoto starobylého chrámu oznamuje nám dnes slavnosť neobyčajnú. A zaiste my tu dnes neobyčajnú, zriedkavú slavnosť slavíme. Slavnosť táto dotýka sa najbliž uctenia velebnej staroby, ktorú ctí už sám Boh v starom zákone prikázal, keď riekol: „Pred šedivou hlavou povstaň, a cti osobu starého: a boj sa Hospodina, Boha svojho.“¹⁾ „Život človeka“, dľa slov sv. Jakuba, je para, ktorú len na pár okamžení vidno, a potom zase zmizne.“²⁾ Ano rýchlo uteká deň za dňom, rok za rokom, a keď sa ani nenazdáme, zavíta rok poslední. Zriedka kedy prevýši ich počet sedemdesiat; kto ale vyše toho taký vek dosiahne, to zvláštnej milosti Božej ďakovať musí. —

Otec nebeský sľúbil dlhý život na odmenu tým, ktorí otca i matku ctia³⁾ a sľub tento dnešního dňa vidíme slavno vyplnený v obzvláštnej udalosti.

Jeden velebný starček, ktorý už od pôl stoletia svoje vrúcne modlitby v tichej samote, v svätine Pánovej vykonáva, vstupuje dnes verejne pred oltár Pána, aby ďakoval Všemohúcemu, že mu tak vysoký vek dožiť poprial; že mu udelil milosť za 50 rokov, jako úd rehole, na svojom a bližných svojich dušnom spasení neunavene pracovať a včul na sklonku svojho života pozostávajúci sebe ešte čas milosti, Pánu a službe jeho posvätiť, aby sa tak so Spasiteľom svojim v obnovení svojich sv. sľubov opäť na veky spojil. On jako pred pädesiat rokami, tak i dnes pred oltár Pána vstupuje, aby jako vtedy zdravie a sily plnú mladosti svoju, tak i včul svoju na skúsenosť bohatú starobu za obeť priniesol Pánovi; aby obnovil pamiatku tej nekrvavej obety, ktorú po prvé pri oltári pred pädesiat rokami obetoval, a ďakoval Bohu, že učinil s nim milosrdenstvo, a nalezol milosť v očiach jeho, že mu poprial sily a vlády v kláštornej samote a tichosti na svojom a bližných svojich spasení pracovať, námestníkom Božím a služobníkom náboženstva Kristovho byť. — Ovšem medzi zriedkavosti patrí slavnosť dnešnia; lebo namáhania a požehnaní plné účinkovanie človeka veľmi zried-

ka trvá za celé pôlstoletie, tým menej ale jedného kňaza, jedného reholníka pri ťažkom jeho povolaní, ktorého povinnosti a práce kvet mladosti jeho znivočujú a životné sily sožierajú. — Skúmame-li príčinu tejto zriedkavej slavnosti, nájdeme ju v nekonečnej добрote Božskej; bo není človeka, čoby si život len o jednu hodinu predĺžiť mohol, tým menej dlhý vek a pädesiatročná neunavená činnosť závisieť môže od vôle človeka: lež to je obzvláštny dar lásky Božej.

Pravda, že starým byť a mnohé roky počítať ešte není žiadna zásluha pred Bohom; lež v poctivosti starým zostať a požehnaním svoje letá vyznamenáť, to má cenu u Boha. Dlhो žiť a neskoro pútnickú palicu zložiť, to ešte človeka nevyvyšuje, lež dlho účinkovať, a to účinkovať spasiteľne k svojemu a sebe sverených dušnému spaseniu a prospechu človečenstva, to vyvyšuje človeka pred Bohom. Mnohé udalosti prežiť a mnohé zkušenosťi sebe nadobudnúť, to ešte nemá žiadnej tak významnej ceny; lež v skúšňavách a udalostiach tých naleznúť školu viery, — viery, ktorá myseľ osvecuje, srdce zapaluje a celý život v život Bohu milý premeňuje. to činí deň, v ktorom taký velebný starček pamiatku svojeho pädesiatročného účinkovania slávi, dôstojným a radostným. —

A tento velebný Starček, ktorý priam včul k oltáru Pána pristupuje, aby na ňom priniesol Otcu nebeskému podakovnú obeť za ty mnohé milosti, ktoré mu za 50 rokov jeho kňazského stavu vo svojom nekonečnom milosrdenstve preukázal, je syn mesta tohoto, prorok vo vlasti svojej, dôstojný a prevelebný Otec Alois Príhoda, vyslúžilý lektor, kazateľ, professor, gvardian, po druhé definitor provincie, provinciál adgregátay a reholník jubilárny, najhodnejší to syn sv. Františka a najzaslúženejší kňaz jeho velebného rádu, ktorý roku 1792-ho 5-ho apríla z portivých meštanských rodičov v tomto sl. kráľovskom meste narodený, v tomto chráme krstený, birmovaný, dňa 2-ho októbra r. 1809 do rádu sv. Františka prijatý, r. 1813 d. 5-ho apr., tedy pred 52 rokami, [reholnícku professiu zložil a, roku 1815. d. 10-ho apríla za kňaza posvätený, d. 23-ho tohože mesiaca a roku, tedy priam dnešního dňa a v

1) III Kn. Mojž. 19, 32. — 2) Jakub 4, 14. — 3) II Kn. Mojž. 20, 12. —

tomto chráme Božom pred 50 rokami prvú nekrvavú obeť sv. omše Otcu nebeskému prednášal.

V jednom a tom istom meste sa narodil, dni detinstva, mladosti, mužského veku a staroby, a takmer beh celého svojho života, za 73 roky — bárs i s prieťahmi nektorých rokov — v bohobojnosti a bohumilom spasiteľnom účinkovaní tráviť; v jednom a tom istom chráme krstným, birmovaným, mliekom slova Božieho napájaným a pokrmom nebeským nasycovaným byť, u jedného a toho istého oltára prvú nekrvavú obeť sv. omše Otcu nebeskému prednášať a o 50 rokov v jeden a ten istý deň ju slavno obnovovať: ó jak veľiké to šťastie, o jak zriedkavá a šťastná to *prihoda!* jak podivné to cesty riadenia Božieho! Nenadarmo teda, jako nekdy sv. Bonaventura (čo znamená po slovensky Dobrohošť) toto svoje významné meno dostal od sv. Františka, v duchu prorockom zvolavšieho: o bona ventura, keď na prímluvu tohoto sv. Otca v detinstve svojom od ťažkej nemoci oslobodený, k vyplneniu učinenej skrze svoju matku sľubu vstupoval do rehole — nenadarmo, pravím, zdedil náš dôstojný a prevelebný o. Sekundiciant po blahej pamäti predkoch svojich to meno *Prihoda*. O šťastlivé meno, ktoré si zaslúžilo noseným byť od jedného z najhodnejších synov sv. Františka!

O, jako Ti musí byť okolo srdca! jaké city radosti a žalosti sa miešajú v útrobach Tvojich v túto posvätnú chvíľu, vznešený Starčeku! keď sa v tomto chráme, v tomto dôstojnom, starobylom pomníku bohobojnosti a pobožnosti predkov našich dokola ohliadneš! Slzy radosti a vďačnosti Ťa zalievajú, keď popatríš hen na tú krstiteľnicu, u ktorej si bol pred 73 rokami pokrstený; keď pozreš na ten oltár, u ktorého si pred 50 rokami Najvyššiemu poprvýkrát prednášal nekrvavú obeť sv. omše: keď pohľadneš na tú kazateľnicu, z ktorej pred 50 rokami kazateľ oslavoval Tvoje kňazské prvotiny, a keď povážiš, jak mnohé, jak veľiké dobrodenia Ti Boh láskavý a milosrdný od tejto doby až po dnes behom 50 rokov preukázal: tak Ti je zaiste okolo srdca, vznešený Starčeku! jako tomu mužovi v evanjelium, ktorý potom jako mu Ježiš veľiké dobrodenie bol preukázal, silným hlasom chválil Boha a, padnúc na tvár k nohám Ježišovým, dakoval mu. Ačpráve teda máš tak mnohú príčinu, vznešený Starčeku! dakovať Bohu a radovať sa v Pánu, nemôžeš sa predca ubrániť toho bolestného citu, tej žalostnej myšlienky, abys v horkosti srdca Tvojeho nezvolal: Vidím ja tu síce ten istý oltár, tú istú kazateľnicu, tie isté stolice, ktoré som

videl pred 50 rokami, keď som tu prvú nekrvavú obeť mše sv. Otcu nebeskému prednášal; lež nevidím tu viac toho rukovodiča, ktorý mňa k tomuto oltáru vtedy viedol: on už dávno beh časného života jako biskup blahoslaveno dokonil; — nevidím tu žiadneho z tých kňazov, ktorí mňa vtedy k tomuto oltáru láskave sprevádzali a mne pri prvej sv. omši posluhovali: prešli oni už všetci do lepšieho života; — nevidím tu toho kazateľa, ktorý vtedy anjelským hlasom hovoril ku mne, hovoril k celému zástupu slová lásky, potechy a nauky z tohoto svätého miesta: i jeho už nie je viac medzi živými; — nevidím tu mojich drahých rodičov, ktorí mi tento časný život dali, ktorí ma tak láskave opatrovali, o mňa sa starali, mňa do tohoto Bohu zasväteného stavu priviedli a radosťou vtedy tuná plesali, keď ma v tomto stánku Pánovom poprvýkrát sv. omšu slúžiť videli, a odo mňa, syna svojho, kňazské požehnanie obdržali: dávno im už moja vďačná synovská pravica zatlačila oči k videniu z tvári v tvár toho vo večnej sláve, ku ktorého službe ma boli vychovali — nevidím tu nikoho z tých pokrvných, príbuzných a priateľov mojich, ktorí vtedy na mojej duchovnej svatbe srdečný podiel brali a so mnou sa v Pánu radovali: vymreli oni už všetci, len jeden jedinký miláčok srdca mojeho, drahý vnuk, *Ján Prihoda* ktorý mne vtedy jako 10-ročný chlapec ministroval, teraz podobne jako ministrant, 60-ročný starček, radostne otáča šedinu moju; — nevidím tu tých kláštorňých bratov, ktorí ma vtedy v slavnostnom prôvode semká sprevádzali a na mojej duchovnej svatbe sa veselili: všetci tí už dávno spočívajú v Kristu Pánu; — nevidím tu tie nevinné družičky, ktoré vtedy tento oltár nevinného Baránka s voňavými kvietkami a vencami otáčaly: ony už tiež dávno prešly z tohoto sveta svojemu Ženichovi Ježišu Kristu do náručia; — nevidím tu tých radných pánov, tie vznešene panie, tých velebných starcov, ten kvet mladosti, ktorí a ktoré vtedy tu boli prítomní: všetkých už pokrýva hrob tmavý. Druhi zaujímajú miesto jejich! Nad ich hrobami dorástlo nové pokolenie. Deti vtedy len ešte desať-ročné, teraz už jako starci počítajú 60 rokov! Celé takmer pokolenie už hnije pod zemou; všetci, ktorí vtedy počítali 50 rokov, spočívajú v hrobach; — a len jediného seba vidím po 50 rokoch dnes v chráme tomto, počteneho však a potešeného prítomnosťou dôst. otca nášho provinciála najzasluzenejšieho a obsluhou dvoch dôstojných Jubilantov. O nekonečné milosrdenstvo Božie! „Čím sa odplatím Hospodinu za všetko, čo mi učinil?“ že mňa

z pomedzi toľkých, tak dlho na žive zadržat, toľkými milosťami a dobrodeniami behom celého života mojeho tak štedre nadeliť ráčil? „*Kalich spasenia vezmem a meno Hospodinovo vzývať budem*“.

Takéto zaiste, nemýľim sa, myšlienky, takéto city prebehujú myseľ, prebehujú srdce tohoto velebného Starčeka v tomto posvätnom okamžení!

Slzy vďačnosti perlily sa v očiach jeho, keď mi oznámil svoje predsavzatie: že v dnešni deň chce sa za to odplatiť Hospodinu, chce kalich spasenia vziať, chce Bohu pochvalnú a podakovnú obetu priniesť, a požiadal ma spolu, abych pri tejto slavnosti niekoľko slov z tohoto svätého miesta k vám, m. Kr.! prehovoril, nie k jeho chvále, — lebo poníženosti a skromnosti netrpí žiadnej chvály — lež o význame prítomnej slavnosti.

Já tedy, ktorý skrze toto jeho k mojej chatrnej osobe dôvery plné pozvanie obzvlášte pocteným a vyznačeným sa byť cítim, vďačne privoľujem k tejto jeho žiadosti a, šetriac jeho veľikú skromnosť a poníženosti, v mojej slavnostnej reči s odpoviem len tú otázku: čo znamená dnešnia slavnosť? I odpovedám: dnešnia slavnosť 50-ročného kniazstva je

1) *slavnosť pravej kresťanskej lásky;*

2) *slavnosť najčistejšej radosti.*

Slová moje, o Bože navysosti! sú slova bez pomazania, jestli ty, ktorý si prameň všetkej pravdy, srdce moje nezohreješ, ducha môjho neosvietiš: vzhľadni teda dolu na služobníka tvojho, ktorý, nie žeby ľudskú chválu ohlašoval, alebo takovú sebe získať hľadal, ruky svoje v pokore a poníženosti k tebe spína, teba o ducha osvietenia prosí a hlas svoj pozdvihuje, lež aby meno tvoje chválil, milosť tvoju oslavoval a teba v služobníkov tvojom zveleboval. A preto spravuj reči moje, aby ony slúžily k rozšíreniu cti mena tvojho!

Sv. Františku! zakladateľa rehole tej, ktorej je hodným údom a synom tvojim dnešni Oslávenec, velebný náš Jubilant, primlúvaj sa za mňa, abych mlúvil k duchovnému vzdelaniu všetkých tu prítomných, žeby poznali poklad tých milostí, ktoré Boh v tomto hodnom Synovi tvojom a vôbec v tvojej sv. reholi svetu preukázal. Pod tvojou ochranou, sv. Františku! pokračujem ďalej v najsv. mene Ježiš a Maria.

I.

Dnešnia slavnosť 50-ročného kniazstva je slavnosť pravej kresťanskej lásky.

Velebný náš Jubilant cítať už od malička v sebe osten k pravej kresť. láske a túžbu vždy po väčšej a

väčšej dokonálosti a znajúc, že táto kresť. dokonálosť záleži v nasledovaní Krista, Krista ale že nasledovať možno len skrze dobrovoľnú chudobu, čistotu a poslušnosť, to jest: skrze tri evanjelické rady, ktoré ale tak, jako to Kristus a jeho sväté evanjelium žiada, v tomto pokazanom, márnom, nešlechetnom a búrlivom, a tak pre nadrečené tri evanjelické čnosti a rady nebezpečnom svete; plniť je nie len veľmi ťažko, lež temer nemožno, duchom Božím vedený, vstúpil už jako 17-ročný mladík do rehole sv. Františka, aby sa tu v kláštorskej samote a tichosti slobodne v kresť. dokonálosti cvičil, a tak Krista Pána v jeho chudobe, čistote a poslušnosti nasledovať mohol.

Na to po štyročnom sa pripravovaní a prisnom srdca i ducha svojho skúšaní slavne zložil v 21 roku veku svojho reholnú professiu, učiniv sľuby večitej chudoby, čistoty a poslušnosti a činom tým zaviazal sa k vykonávaniu dokonálej lásky k Bohu, ktorážto nič iné neni, jako obsah a cieľ oných reholných sľubov, — sľubov, ktoré sú peň stromu života reholníckeho, jehož korene tvorí viera, z ktorého pňa vyrastajú, jako ratolesti, všetky pekné čnosti kresť. dokonálosti, ozdobené zeleným listím skromnosti a peníženosti a prinášajúce krásne kvety a sladké ovocia dobrých, bohumilých skutkov.

a) V čom záleži dokonála láska, to už sám Kristus Pán oznámil, keď k onomu mládencovi v evanjelium pravil: „*Ches-li dokonálym byť, zanechaj všetko a nasleduj mňa*“⁵⁾, a to, čo tomuto pravil, príkladom vlastným potvrdil, keď i on sám bol chudobný, — on, ktorý je „*Pánom všetkých*“⁶⁾, — on, ktorý povedať môže: „*Moje je nebe, moja je zem, poklady zeme sú moje*“⁷⁾, vzdal sa všetkého majetku, narodil sa v chudobe, žil v chudobe, a bol tak chudobný, že zvery v horách a vtáci v povetří viac mali, jako on, tak že sám o sebe povedal: „*Lišky majú svoje skrýše a vtáci nebeski svoje hniezda: ale Syn človeka nemá, kdeby hlavu sklonil*“⁸⁾, čo aj sv. Pavel potvrdzuje, keď píše: „*On pre nás učiněný je chudobným, acpráve bol bohatý*“⁹⁾. A tento jeho príklad nasledovali aj apoštoli a prví kresťania: „*Hľa my sme opustili všetko*“, pravil Peter k Ježišovi „*a nasledovali sme teba*“¹⁰⁾. O prvých kresťanoch ale čítame v skutkoch apošt.: „*Množstvo ale veriacich bolo jedno srdce a jedna duša: ani nikto nečo*

5) Mat. 19, 21. — 6) Sk. ap. 10, 36. — 7) Exod. 19, 15. Job. 41, 2. Žalm 49, 10. 11. — 8) Mat. 8, 20. — 9) II Kor. 8, 9. — 10) Mat. 19, 27.

z toho, čo mal, svojim nazýval, lež všetky veci im boli spoločné. . . . Každý, kto mal pole alebo dom, predal, priniesol utržené peniaze a položil ich k nohám apoštolov¹¹⁾ — na dôkaz: že bohatstvo sa má nohama šliapať a zapovrhovať. A tak činili po všetké časy nesčíslni kresťania, ktorí „všetko držali za blato, len aby Krista získali“¹²⁾. Chudobný bol sv. František Xaverský, ktorého celý majetok na jeho misionárskych cestách v Indii a Japonsku bola jeho pútnická misionárska palica a breviár; chudobní boli a sú jeho duchovní synovia; chudobní boli všetci pustovníci a kdejakí reholníci, živiaci sa z almužien; dobrovoľnú chudobu sebe zvolili a nasledovali i sami cisári a králi, mocnári a kniežatá, ktorí zložiac z hlavy koruny a zostúpac z trónov svojich a rozlúčac sa so svetom, vzali na seba rúcho reholnicke, a utiahli sa do kláštorskej samoty, a nachádzajú ešte teraz nasledovníkov z dvorov kráľovských a rodín kniežacích a šľachtických obojeho pohlavia, a to všetko z pravej, dokonalej lásky ku Kristu, aby odtrhnutí od sveta v tichej samotnosti, slobodní od všetkého imania, slobodní od všetkej náklonnosti k márnostiam svetským, Krista nasledovali v jeho chudobe a poníženosti. A tak i náš velebný Jubilant dokonálou láskou ku Kristu zapálený, za príkladom svojeho sv. Otca Františka Serafinského zvolil sebe dobrovoľnú chudobu, zanechav svet, zanechav všetko, čo mal, a čo mu dľa prirodzenosti milé a drahé bolo, zanechav rodičov, sestry i celú ostatnú rodinu, áno opustiv i seba samého, aby seba opravdive získal.

b) Pravá dokonála láska ku Kristu túži po spojení s Bohom, po spatrení jeho slávy; a ponevác Ježiš Kristus sám riekol: „Blahoslavení čistého srdca, bo oni Bohavidia“¹³⁾ tedy velebný náš Jubilant, majúci pred očima Ježiša Krista, ktorý narodený z Panny a súc ženichom všetkých panien, je vzorom všeľikej čnosti a dokonalosti; majúci pred očima blahoslavenú P. Mariu, ktorá od večnosti zvolená, bez poškrvny počatá, bez ztraty panenstva Matkou Syna Božieho učinená, panenskú čistotu srdca vždy verne zachovala a je Kráľovnou panien; majúci pred očima Eliáša proroka a Elizeusa, Jána Krstiteľa, sv. Apoštolov, mnohých prvých kresťanov, pustovníkov, reholníkov at.d. ktorí, žijúc v panictve a panenstve, nevinnosť a čistotu srdca verne zachovali a radnej všetko i život, jako túto, ztratiť hotoví boli, a pamätajúc na tieto slová Cyrilla

Jeruzalemského: „Zaznačená je všetka tvoja modlitba a chvála! Božia, zaznačené sú všetky tvoje almužny, všetkie tvoje pústy . . ., zaznačená tvoja zdržanlivosť, ktorú pre Boha zachovávaš. Mimoriadnu ale korunu dosahuje v písme svätom panenstvo a čistota, pre ktorú budeš sa jako anjel svietiť“¹⁴⁾ — majúci všetko toto pred očima velebný náš Jubilant, keď pred 52 rokami zkladal professiu, učinil slúb večitej čistoty: slúbil totižto nevinnosť a čistotu srdca verne a nepoškrvnené zachovať, svoje srdce a dušu svoju Bohu samému posvätiť a obetovať a len za tým túžiť, čo sa jemu, Pánu, ľubi¹⁵⁾, a týmto činom odomrel on svetu, pochoval sa takrečeno živý a pripočítal sa k mŕtvým, aby nemal viac druhého života, iba život ten, ktorý je s Kristom v Bohu skrytý; on riekol s Apoštolom: „Hľa zanechali sme všetko, a nasledovali sme Teba“¹⁶⁾; dobre on porozumel slovám sv. Apoštola: „To je vôľa Božia — posvätenie vaše,“ i zabezpečil si dosiahnutie cieľa tohoto, za ktorým cieľom síce sa my všetci domáhať musíme, lež dosiahnutie jeho v tomto toľkými váblivosťami, pokušeniami, pohoršeniami a nebezpečenstvami osnovanom svete je i pre toho najhorlivejšieho veľmi ťažké, nie-ťi celkom nemožné; zabezpečil si on dosiahnutie tohoto cieľa v kláštorskej skrytosti a samotnosti pod ochranou rádu sv. Františka.

c) Pravá dokonála láska ku Kristu požaduje dokonálu poslušnosť naproti predstaveným. Sám Kristus, ktorý je náš Pán, zákona vydavateľ a učiteľ, „ktorého vetry i more poslúchajú“¹⁷⁾, „ktorý vetrom a moru i nečistým duchom mocne prikazuje, a poslúchajú ho“¹⁸⁾, na ktorého slovo a rozkaz nemocní z nemoci a mŕtvi z mŕtvých vstávajú, sám ten Kristus „ponížil seba samého, súc učiněný poslušným Otcovi až k smrti, a to k smrti križa“¹⁹⁾, vzdal sa vlastnej svojej vôle a podrobil sa celkom vôli Otca nebeského, keď v zahrade getsemanskej, modliac sa a potiac krvou, volal v smrteľnej úzkosti: „Otcе, jestli možno, nech odide odo mňa kalich tento; avšak nie moja, lež tvoja vôľa nech sa stane“²⁰⁾; čo aj sám Boh potvrdzuje: „Poslušnosť mi je milšia, nežli obeta“²¹⁾, a sv. Pavel napomína: „aby každá duša bola poslušná duchovnej i svetskej vrchnosti pre Boha“²²⁾. Blahoslavená P. Maria, ktorá bola za hodnú nalezená počat z Ducha sv. Syna Božieho v

11) 4, 34. 35 — 12) Filip. 3, 8. — 13) 5, 8.

14) Catech. 15. — 15) I. Kor. 7. — 16) Mat. 19, 27 — 17) Mat. 8, 27. — 18) Luk. 8, 25. Mark. 1, 27. — 19) Filip. 2, 8. — 20) Luk. 22, 43. — 21) I. Kr. Sam. 22, 1. 22) Rím. 13, 1.

živote svojom, v poníženosti a poslušnosti zvolala: „*Ejhlá dievka Pána nech sa mi stane podľa slova tvojho*“. Tiež i apoštolovia opustili všetko a s ochotnosťou poslúchali Pána a Majstra svojeho; a od tých čias tisíce a tisíce žižniví po spasení svojom utiahli sa do kláštorskej samoty: aby tam skrže dokonálu poslušnosť ku kresťanskej dokonálosti a sláve nebeskej došli; s radosťou oni svoju vlastnú vôľu obetovali a v sv. poslušnosti stali sa podivu hodnými vzormi a príkladmi, hotoví vždycky k rozkazu predstavených svojich jakkoľvek ťažké a podlé práce konať, a kamkoľvek i do tých najďalších krajín medzi pohanov a divochov s nebezpečenstvom života evanjelium ísi hlásať, dobre znajúc: že „*poslušnosť je tá jediná čnosť, ktorá ostatnie do srdca vstępuje a vstépené ochraňuje*“²³⁾; „*že ona je pokanie rozumu: a preto že obeta táto je Bohu milšia, jako všetky ostatnie; že Boh viac miluje ten najnižší stupeň poslušnosti, nežli všetky služby, ktoré by sa mu ináč preukázať mohly*“²⁴⁾ „*že jedinká kvapka dokonálej poslušnosti millionkrát viac stojí, nežli tá najväčšia nádoba navznešenejšej modlitby*“²⁵⁾; „*že poslušnosť je obsah dokonálosti a celého života kresťanského*“²⁶⁾; „*že je loď, na ktorej sa do neba pláva, kľuč, ktorým sa nebe otvára*“²⁷⁾. Na miesto mnohých spomeniem tu jediného Františka Xaverského, ktorý vo svojej poníženosti a poslušnosti pravil: že bárs by ho aj Boh mal upotrebovať k obracaniu pohanov, jeden jedinký list svojeho predstaveného sv. Ignáca by ho k tomu pohnúť mohol, aby sa hneď vrátil do Talianskej, ano, čo by aj preto missiu zanechať musel, ktorú priam započal a od ktorej najviac ovocia očakával. Túto veľkú cenu poslušnosti poznajúc náš velb. Jubilant, s radosťou a ochotnosťou učinil pred 52 rokami pri zkladani profesie sľúb bezvýminečnej poslušnosti naproti svojim predstaveným, aby sa tak na jej krídlach istejšie a snadnejšie dostal na samý vrchol kresť. dokonálosti a prosriedkom tejto do slávy toho, ktorého Boh pre jeho poníženost a poslušnosť „*povýšil a dal mu meno, ktoré je nad veľiké meno, aby v mene Ježiša každé koleno klakalo nebeských, zemských a pekelných*“²⁸⁾.

Aby sa ale nikdy od Boha neodlúčil, aby skrže obcovanie so svetom nebol duchom sveta, ktorý od Boha odvracuje, nakazený, náš velebný Jubilant vstúpäc

do rehole, obmedzil svoje obcovanie a účinkovanie na úzky priestor zátvoru kláštorského.

Avšak keď sa náš velb. Jubilant takto od sveta utiahol, učinil to, nie aby svetu celkom odomrel, lež tým viac, aby svetu užitočným sa stal; lebo on chcel nie len pobožnou modlitbou a sv. rozjímaním Bohu slúžiť, lež i neunavným účinkovaním voľu Božiu plniť. O nerozlúčil sa on vtedy so svetom docela! Vystúpil on síce z tohoto bezbožného sveta, jako Lot z horiacej Sodomy; zatvoril on síce oči svoje pred jeho vášnosťami, svodlivými obrazmi a skvostnosťami; zatvoril on srdce svoje pred jeho klamlivými nádejami a roztopašnými rozkošami; zatvoril on ducha svojho pred závratom jeho nesmyslných vrtochov a záhubných úkladov: avšak nezanechal on preto svet; lež, jako bannik (haviar) i zanecháva i nezanecháva svet, keď zostupuje a pohľbuje sa do vnútornosti zeme, do tej pokladnice prírody, aby odtiaľ nevidený v mozolnej práci tie najdrahšie kovy: zlato, srebro, diamanty na svetlo Božie vyťahoval a nimi svet obohacoval: tak i on svet zanechal i nezanechal, keď zostúpil do hlbín svätého stavu reholnickeho, plných nadprirodzeného požehnanja, do dolov vrchu Sionského, aby pre svet poklady na svetlo vynášal, na ktoré je svet tento chudobný a nikdy nie dosť bohatý. Áno hodní synovia sv. Františka pracujú i mimo kláštorských zdi (múrov) už jako misionári alebo pomocníci vo vinici Kristovej a správe duchovnej, už jako učítelia a vychovávateľa školskej mládeže: a tak tento velebný rád stojí porád v blahonosnom spojení so svetom, trebárs i nevďačne zaznávaný a prenasledovaný od sveta. Nie div! bo už sám Kristus pri poslednej večeri takto sa modlil: „*Otce! neprosím, abys ich vzal zo sveta, lež abys ich zachránil od zlého*“²⁹⁾, čo a jako on tu myslel, ukázal na svojich apoštoloch. „*Hľa, já posielam vás, pravil, jako ovce medzi vlkov*“³⁰⁾; „*idte do sveta, nič neberte na cestu, ani tanistry, ani chleba, ani palice, ani peňazi*“³¹⁾ „*čo vám dajú, vezmite s podakovaním; čo vám zlého učinia, snášajte s trpezlivosťou pre meno moje; lebo učedník neni nad majstra svojeho*“³²⁾. Tak hľa šli apoštolí do sveta a tiahli mestami a krajinami v svojej chudobe, poslušnosti a trpezlivosťi! I náš velebný Jubilant stojí u prosried sveta: lež nie je zo sveta; on tiež sľúbil lásku k chudobe: a vládne-li čím, tedy vládne, jako by nevládol ničím; je-li chudobným, tedy

23) Gregor. M. Moral. 35, 14. — 24) S. Joannes de Cruce. — 25) S. Magd de Paz. — 26) P. Alvares. — 27) S. Bonavent. tit. 4 diaet. cap. 2. — 28) Filip 2, 19. 20.

29) Ján 17, 15. — 30) Luk. 10, 3. Mat. 10, 16. — 31) Luk. 9, 3. — 32) Mat. 10, 24. Luk. 6, 40.

teší sa, že je hoden byť podobným chudobnému Ježišu. On tiež zná len jednu poslušnosť, a tá je: všetko činiť v mene Ježiša. On tiež účinkuje a snáša v trpezlivosti, lebo každé trápenie mu je milé, pretože je presvedčený, že kto s Kristom trpí, bude i jeho slávy účastným. On má tú istotu, že keď on chce, s pomocou milosti Božej, i u prosied zlého sveta, neporušeným od tohoto sa zachovať môže. Bo takto pravil jednúc sv. František, keď učedníkov svojich do cudzieho, zlého sveta poslať musel: „*Idte v mene Pána! Buďte ponížení a poctiví na vašich cestách po svete, tak jako byste boli v kláštorskej komôrke alebo na púšti. Lebo idme kamkoľvek, všade máme u seba našu kláštorskú komôrku; a sice telo naše je nám komôrkou a duša naša je pustovníkom, ktorý v nej prebýva, aby o Bohu rozjímal a modlil sa. Neprebýva-li ale Bohu služiaca duša v komôrke svojho života pokojne, vtedy jej aj murovaná komôrka málo pomôže. Vzdelávajte u prosied sveta každého, ktorý vás vidí a slyší, vašou pobožnosťou, aby pre vás velebil Otca nebeského. Odporúčajte všetkým pokoj vnútorný i zovnútorý; privádzajte svet skrze vašu tichosť k svornosti a láske.*“ Toto napomenutie sv. Františka platí tiež o Vas, ostatní drahí bratia reholní! ktorí na tejto duchovnej zlatej svatbe Vášho duchovného tatička radostnú účasť beriete; týka sa ono i nás svetských kňazov a všetkých kresťanov bez rozdielu. —

Toto hľa m. Kr.! je obsah i cieľ tých sľubov reholných, ktoré náš velebný Jubilant pred 50 rokami učinil, a ktoré on dnes slavno obnoviť chce. Život podľa sľubov týchto nenie žiadno obcovanie sveta, ale ani žiaden účinok nejakej odplaty, nie ovocie nejakého tekavého, okamžitého citu; o nie! život ten je obcovanie v Bohu, je účinok a ovocie viery, ktorá je v láske činná a živá. Zaisť, jestli kde v živote, jestli kde vo svete, tedy tuná ukazuje sa pravá kresťanská láska v smýšľaní a skutku. A tak naša dnešnia slavnosť, v ktorú tieto pres 50 rokov verne plnené sľuby obnovovať vidíme, je slavnosť pravej kresť. lásky.

II.

Je-li dnešnia slavnosť 50-ročného kňazstva slavnosť pravej kresť. lásky, tedy ona je tiež slavnosť tej najčistejšej radosti a vďačnosti; pretože kresť. láska slovami javená a skutkami potvrdená je tak krásna, tak dojímavá, že ona každé citedlné srdce radosťou naplní a k vďačnosti naproti Bohu povzbudiť musí.

Je to slavnosť tej najčistejšej radosti a vďačnosti

jak pre nás všetkých vôbec, tak pre nášho velebného Jubilanta zvlášte. I jakože by sme sa neradovali, keď vidíme tohoto vznešeného Jubilanta, jako reholníka a kňaza prináležať k tej reholi a za celé pôlstoletie v nej neunavene a bohumile účinkovať, skrze ktorú Boh toľké milosti a dobrodenia svetu a Cirkvi preukázal? — k tej reholi, ktorá dala Cirkvi 7 pápežov a 3000 biskupov a medzi 3000 svätými alebo blahoslavenými z lóna svojho počíta do 1700 mučedníkov; — k tej reholi, ktorá od samého svojeho počiatku posielala a doteraz nepretržene posielala misionárov do všetkých končín sveta, i ta, kde ešte svetlo viery Kristovej preniknúť nemohlo, medzi divochov, pohanov a muhamedánov, — k tej reholi, ktorá o 40 rokov po smrti svojho Zakladateľa Františka Serafinského († 1228) čítala už 1800 kláštorov, a teraz pri všetkých prenasledovaniach a búrkach počíta po celom svete v 252 provinciách 26,000 kláštorov s 200,000 mnichami a 300,000 mníškami *); — k tej reholi, ktorá opatruje a ostriha

*) Popis všetkých missii ctihodných otcov Františkánov reformovaného rádu, ktorí svojho otca ministra generála v Ríme majú a sice v kláštore Ara Coeli, a ktorí sami zovrubný popis svojich missii po všetkom svete vyhotovili, je nasledujúci: v **Europe**. V *Anglicku* majú Františkáni 13 misionárov a 2 kláštory (v Manchestre a v Sklerdere); v *Irsku* 72. mis., 15. kláštorov a 26. duchovných správ čili fár; v *Hollandsku* 60. mis., 5 kláštorov a 22. duchovných správ; vo *Vestfalsku* a v druhých pruských zemiach 108. mis., 9. kláštorov a 4. dočasné stanice. V *Rusku* 144. mis., 12. kláštorov a 23. duchovných správ; v *Moldave* a *Valassku* 16. mis., a 3 kláštory. V *Srbsku* a v druhých juhoslovanských krajoch sú otcovia Františkáni skoro jediní duchovní pastieri katolíckych kresťanov. V *Srbsku* majú biskupa (miesto teraz prázne) 11. missii so sedem duchovnými správmi (farami). V *Bosne* majú jedného biskupa (Seb. Frankoviča), 130. mis., 3. kláštory, 57. duchovných správ a 13. škôl. Katolíkov v Bosne počíta sa na 150,000. V *Hercegovine* majú jedpoho biskupa, (miesto teraz prázne) 42. missii, 19. duchovných správ, 1. kláštor a 4. školy. Počíta sa tu 50,000 katolíkov. *Albania* má 2. biskupov z rádu Františk. (Dar Bucciarellia a Lud. Ciurcia) 56. missii, 52. duchovných správ. V *Macedonii* je 12. misionárov po 11. duchovných správach. V *Carhrade* a po *Archipelagu* 12. mis. 9. duchovných správ a 5. škôl. Všetkých misionárov, ktorých rád Františkánsky v Europe má, je 696. a stanic jejich 277. — V **Asii**. Vo *scátej zemi* sú Františkáni opatrovníci a strážcovia chrámu božieho hrobu a iných svätých miest; a majú tu podobne mnoho misionárov svojho rádu, totiž 145. mis. a pomocníkov, 31. kláštorov, 76 duchovných správ, 26. škôl a 45. domov pre chudobných. V *Kytaji* je 5. biskupov z rádu sv. Františka, a tí sú: Ef. Chiais, apoštolský vikár v Chen-Si. Gabriel da Mareta, apoštolský vikár v Chen-Si. apošt. vikár v Hou-Pé (prázne); Michal Navarro, apošt. vikár v Hou-Nan; a Ludvik Castelazzo, apoštolský vikár v Chan-Toungu, ktorý ale má svojho pomocníka p. Hannibala Fantoniho. Z

svätý hrob v Jeruzaleme; — k tej reholi, ktorej ďakovať máme obrátenie na vieru Kristovu nesčíslných po-
hanov a muhamedánov v Indii, Japonsku, Číne atď. návrat do lóna Cirkve katolickej mnohých rozkolníkov, nevercov a bludovercov, preporodenie a obnovenie upad-
lého ducha náboženského, vzrost a rozkvet Cirkve, u-
šlechtenie mravov, povstanie rozličných náboženských
jednôt, spolkov a pobožností, pokrok v umeniach a ve-
domosiach atď.; — k tej reholi, o ktorej údoch popravde
povedať sa môže, čo už sv. Rehor Nazianský písal o
mnichoch svojho času: že „*sú prvotiny stáda Pánovho,
stĺpy a koruny viery a drahocenné perly Cirkve.*“ —
Jakože by sme sa neradovali s týmto vznešeným Jubi-
lantom, keď ho vidíme prináležať k tej reholi, ktorej hod-
ní údovia vládnu jakosi tajnou mocou, ľudské srdce
vzdelai, ušlechtiť, pohnúť a oduševniť za všetko, čo je
sväté a dobré, a o ktorých sa tiež povedať môže, čo
povedali svätí Otcovia na sneme tridentskom o kňazoch
vôbec, že sú „*svetlo ktoré svieti, oheň ktorý sohríeva,
masť ktorá posilňuje, olej, ktorý lieči, ľubežná vôňa
ktorá občerstvuje. Ničoho neni, čo by druhých viac k
pobožnosti a službe Božej porzbudzovalo, jako život a
príklad tých, ktorí sa službe Božej posvätili; lebo, po-*

Kytaja neni počet missionárov a duchovných správ podrobné
známy. Po celej Asii má rád 306. missionárov, ktorí
na 87. staniach prebývajú. — V **Afrike** V *dolnom E-*
gypte: 1. biskupa (Paškala Vuiča), 42. mis. 10. duchov-
ných správ a 6. škôl. V *hornom Egypte* má 9. mis. a 6.
duchovných správ. V *strednej Afrike* obstarávajú až podnes
otcovia Františkáni misie, a majú tam 25. missionárov. V
Tripoli vykonávajú s ôsmyma missionármi 7. duchovných
správ. V *Marokánsku* majú dva kláštory, totižto: v Tange-
ru a v Tetuanu. — V **Amerike**. V *Kalifornii*: 6 mis. a
jeden kláštor; v *Novom Yorku*: 5. mis., 1. kláštor; v *Ter-*
ra-nova: jednoho biskupa (Mullocka) 2. mis. a jednu sta-
nicu; v *dřžave Illinoiskej*: 9. mis. 4. duchovné správy,
2 kláštory; v *dřžave Texaskej*: 3. mis. 1. duchovnú sprá-
vu (faru); v *Buffale*: 27. mis., 3 kláštory; v *Cincinnati*:
17. mis., 3. kláštory; v *Mexikánskom cisárstve* 7. ústa-
vov; v *Chiapase* jeden ústav. V *Bolivii* 102. mis.; v *Pe-*
ruvii 30. mis., 3. kláštory a 2. prenocovadlá; v zemi
Chilskej: 32. mis., 2. ústavy; v *Buenos-Ayresu* 23. mis-
sionárov a jeden ústav. Všetky missie v južnej a z vätšej
časti aj v severnej Amerike rozosieli jú mnichov do opuste-
ných a pustých krajov, aby tam divokým obyvateľom hlá-
sali vieru Pána. Všetkých misionárov františkánskeho rádu
v Amerike sa počíta na 319. — V **Oceanii**. Aj na od-
ľahlých Filipinských ostrovoch majú oo. Františkáni svojich
missionárov, a síce 217. ktorí 141 duchovných správ vy-
konávajú. Počíta sa katolíkov na Filipinských ostrovoch
751,000. — V **Australii** majú jednoho biskupa (Geoghe-
gana); v *Novom Selandsku* 6. mis. a jeden kláštor; na
ostrove *Van Pouveru* 2. mis. 1. kláštor. Po celej Austrá-
lii je teraz 228. missionárov, ktorí na 157. staniach pre-
bývajú.

*nevác súc nad zemské veci povznesení, na vyššom mie-
ste spatrení bývajú, obrátené sú na nich, jako na zrká-
dlo, oči všetkých ostatních.*“ — Jako by sme sa nema-
li s týmto vznešeným Jubilantom radovať, vidiac ho za
celé pôlstoletie v bohumilej činnosti prináležať k tak
spasonosnej reholi, keď už sám Kristus jednúc k sv.
Teresii pravil: „*Beda svetu, keby žiadnych reholníkov
nebolo.*“ Já nepochybujem ani najmenej, žeby toto
Spasiteľ k sv. Teresii bol ozaj povedal; bo všetky ty
krajiny, z ktorých reholníkov von vypudili, mravne zpust-
ly a staly sa hrozným divadlom neznabožstva a revolú-
cií proti duchovnej i svetskej vláde, jako sme to vi-
deli v Španielskej a teraz vidíme v Talianskej. „*Že e-
šte svet stojí a ešte zo svojich stázeji nevystúpil, to sa
len zásluhám reholí ďakovať má,*“ hovorí Rufin. Zdáliž
oni nie sú to, čo deň i noc s Bohom v obcovaní stojá,
ktorí zároveň anjelom, ktorých Jakub na rebriku hore
vystupovať a dolu zostupovať videl, svojimi modlitbami
k nebesiam sa povznášajú a zase s pokladom milosti k
zemi sa navracujú? Nechybím, keď so sv. Jarolymom
na reholníkov potiahem tieto slová Jobove: „*Oni nosia
okřálek sveta, podporujúc ho silou modlitby, aby sa nez-
rútil.*“ — Jako by sme sa nemali s týmto vznešeným
Jubilantom radovať a Bohu ďakovať, že ho k tak veleb-
nému stavu pripočítal, a jemu v ňom už vyše 50 ro-
kov žiť poprial, o ktorom sv. Magdalena Pazziská ho-
vori: „*že povolanie do stavu toho je tá najvätsia mi-
lost, jakú Boh duši po krste udeliť môže? A v čom
záleží milosť táto, šťastie toto? Sv. Bernard vyjadruje
to týmito pár slovami: „Neni-li to stav reholnícky,
pravi, v ktorom človek čistejšie žije, zriedkavejšie padá,
rýchlejšie vstáva, opatrnejšie obcuje, častejšie milosťa-
mi porosený býca, vätšiu radosť má, neohroženejšie
zomiera, rýchlejšie očistený a štedrejšie obdarený býva?“,
„Stav reholnícky, pravi sv. Vavrínek Justinian, je brána
k nebu, a reholným kňazom byť je to už veľiké zname-
nie vyvolenia medzi blahoslavených v nebi.“ O, jak ve-
liké to šťastie v takom vyvolení, v takom ostríhaní, v
takom posvätení žiť, a to 50 rokov žiť, jaké sa v re-
holnom stave nalezá! Slavný náš Jubilant to dobre vie,
že povolanie jeho neni od neho samého, lež od Boha!
„*Nie vymňa, lež já som vás vyvolil*“³³) pravi Kristus. A
ponevác všetky myšlienky Božie sú večné, tedy i toto
povolanie jeho, toto oddelenie jeho od ľudí je večné.
O, jak veľká to milosť, ktorá už sama jediná je v stave,
srdce Tvoje, vznešený Starčeku! nevymluvnou rado-*

síou naplní! Počet nábožných, verných duší oproti množstvu nevercov, bludárov, hriešnikov a svetárov je tak malý, jako prástek snečný v nesmiernom priestranstve, jako kvapka vody v bezednom mori; a ejhľa ešte z tohoto malého počtu Pán Teba vyvolil: vyvolil Ťa z pomedzi vyvolených svojich! O, jaké to šťastie, ktoré už pres 50 rokov v tomto vyvolení požívaš! Srdce Tvoje musí dnes so Žalmistom Pána vzdýchnuť a vyvolať: „*Podte, slyšte, a vypravovať budem vám, ktorikoľvek sa bojíte Boha, jak veľké veci učinil duši mojej.*“³⁴⁾ O, Ty šťastlivý! ktorý mimo tejto radosti nad vyvolením svojim, máš i radosť nad zachránením seba od sveta. Čo je svet? Je údolie temnosti, cesta plná skalisk a prepastí, miesto plné nepokojov. „*Svet je v zlom postavený,*“ pravi sv. Ján; ³⁵⁾ sv. Antoň videl svet tento smečkami a schlopcami pokrytý. A toto je svet nie menej pre kňazov, ktorí v ňom žijú, jako pre všetkých ostatných ľudí vo svete nebezpečný. „*Povetrie sveta,*“ pravi sv. Alfons Liguori, *je nákazlivé, pre dušu nebezpečné, tak že kto ho chlípe, upadne snadno do duševnej nemoce,*“ i kňaz vo svete má dosť roboty ochrániť sa od jeho morového dechu. Právom tedy objala sv. Magdalena Paz-ziská zdi (múry) svojho kláštora a boskávala ich, rek-núc: „*O vy drahé múry! o vy drahé múry! proti kol-kým nebezpečenstvám vy mňa ochraňujete!*“ „*Všetko, čo je na svete, je žiadosť tela, a žiadosť očí, a pýcha života*“; ³⁶⁾ tieto otravné studnice bývajú v reholnom stave svätými pečatami troch sľubov zatvorené. O veľiké šťastie, ktoré si Ty, velebný Starčeku! pres 50 rokov požíval v radosti tej, že Ťa nakazenosti sveta viac postihnúť nemôže, — v radosti, že posvätenie Tvoje sdo-konátiť a bezpečne dokonáť môžeš. Lebo už ten prvý krok, ktorý si pred 52 rokami bol učinil, skladajúc profes-siu, bol onen druhý krst, ktorým dľa učenia sv. To-máša Akvinského, bol si od všetkých hriechov a čas-ných pokút oslobodený a očistený. Já tu úplne súhla-sim so sv. Egýdiom, ktorý pravi: „*Lepšie je v rehol-nom stave len jeden stupeň milosti mať, nežli vo svete desať; bo vo svete ľazko pribývajú stupne milosti, snadno ale ztratené bývajú; v reholnom stave ale ľahko rastie tento stupeň milosti, a ťažko sa ztrati.*“ O, jaké prosriedky k sdo-konáleniu posvätenia svojho majú reholníci na porúdzi, nie len samé tie, ktoré aj my máme: modlitbu, rozjímanie, prijímanie sv. sviatostí, skutky po-kania: o jak mnoho snadnejšie a náležitejšie si Ty, vznešený Starčeku! tieto prosriedky pres 50 rokov

upotrebovať mohol; ale krom týchto mal si ešte i iné: samotu, zaprenie seba a odreknutie sa smyslov, slobody, vôle a náklonnosti. Jaké to šťastie, takýto život viesť, na ktorý bude večná sláva nasledovať!

Máš tedy, vznešený Starčeku! dostatočné príčiny radovať sa dnes v Pánu jako jubilárny reholník; ale máš tiež ešte príčiny i radovať sa jako kňaz.

Boh riekol k Mojžišovi, ktorý vyviedol ľud izra-elský z Egypta: „*Posvätiš pädesiaty rok; lebo to je leto milostivé.*“ ³⁷⁾ Tento pädesiaty rok mali oni posvätiť Bohu pochvalnými a poďakovnými obetami za mnohé tie milosti, ktoré im preukázal. A tak sa vec má i s naším vznešeným Jubilantom. Pädesiat rokov mu dobro-tivý Boh poprial v úrade kňazskom, a včuf napomína ho: „*Posvätiš pädesiaty rok a prinesieš mi pochvalnú a po-ďakovnú obetu.* A on na tento hlas Boží pýta sa seba samého so Žalmistom Pána: „*Čím sa odplatím Hospodi-novi za všetko, čo mi učinil?*“ A na túto svoju otázku odpovedá zase sám sebe s tým istým Žalmistom: „*Ka-lich spasenia vezmem a meno Hospodinovo vzývať bu-dem.*“ Ano, pravdu máš, velebný Starčeku! keď sa slo-vami Žalmisty pýtaš: „*Čím sa odplatím Hospodinu za všetko, čo mi učinil?*“ Pravdu máš, keď praviš: „*Kalich spasenia vezmem a meno Hospodinovo vzývať budem.*“ Pravdu máš, keď dnes Bohu poďakovnú obetu prinášaš, a počas nej z hlbokosti srdca spievať budeš: „*Gratias agamus Domino Deo nostro*“ (Ďakujme Bohu Pánu našemu). Pravdu máš, keď jako Ježiš Kristus pri pos-lednej večeri vzal chlieb a kalich do svojich sv. rúk, pozdvihol oči k nebu a ďakoval svojemu Otcu nebeské-mu, podobne i Ty dnes vezmeš do rúk svojich chlieb a kalich, pozdvihneš oči k nebu a ďakovať budeš Otcu nebeskému. Lebo veľiké sú milosti, ktoré Ti Boh behom Tvojeho 50-ročného kňazstva vo svojej добрote a mi-losrdenstve preukázal. Sedemdesiat tri roky života Ti Pán udelil a 50 rokov si vysokú hodnosť kňazskú nosil. Bol si tak šťastlivý 50 rokov evanjelium Kristovo pri rozličných príležitostiach hlásať, — 50 rokov, už mládež školskú jako professor, už reholných klerikov v bož-ských umeniach jako lektor vyučovať, už sebe podria-dených bratov kláštorských jako gvardián k prísnemu reholníckemu životu priťahovať, — 50 rokov kajúcim hrieš-nikom so Spasiteľom privolávať: „*Id, hriechy tvoje sa ti odpúšťajú!* — 50 rokov Otcu nebeskému najsv. obetu jeho najsv. Syna za živých i mrtvých na oltári každo-denne prednášať. O jak mnohé to milosti, ktoré Ti Boh

34) 66, 16. — 35) Ján I. 5, 19. — 36) I. Ján 2, 16.

37) (Levit. 25, 10.)

behom 50 rokov jako kňazovi preukázal! A preto ešte raz hovorím: zaiste hodno a slušno je, keď dnes praviš: „*Kalich spasenia vezmem a meno Hospodinovo vzývať budem.*“

Ale nie len milosti tyto, velebný Starčeku! sú tie jediné, za ktoré Ty Bohu ďakovať musíš. Tys sebe v horlivosti Tvojej za česť Božiu a za dušné spasenie Tebe sverených veliký poklad zásluh pre nebe nashromáždil, ku ktorému včul oči s vďaku plným srdcom pozdvihnúť môžeš. Jestliže už včul Tvoje srdce oplýva radosťou, že tu u oltára pri tejto Tvojej duchovnej zlatej svatbe Tvojich bratov kláštorských, ktorých si Ty za dlhé roky jako predstavený láskave spravoval a o nich sa otcovsky staral, spolu s Tebou sa radovať a Bohu za udelené Tebe mnohé milosti spoludakovať vidíš: jaká radosť teprv vtedy bude naplňovať dušu Tvoju, keď jednúc všetci tí, ktorých si Ty, jako reholník predstavený a kňaz Tvojou horlivou pričinnivosťou do neba priviedol, u trónu Najvyššieho Teba orodovať budú?!

Keď za času Apoštolov v meste Joppe jedna učennica Pánova menom Thabitha, ktorá, jako pismo sv. pravi, *mnohými šlechetnými skutkami a almužnami sa vyznačovala, bola zomrela, obštúpily apoštola Petra ubohé vdovy, plačúc a ukazujúc mu sukne a šaty, ktorými ich Thabitha v ich chudobe odievala,*“ a prosily ho, aby ju skriesil, pretože že im toľko dobrého učinila. Vznesený Starčeku! všetci títo, ktorí tuná jakýmkoľvek či rodinným a priateľským a či duchovným sväzkom s Tebou spojení Boha tu prosia: aby Ti za mnohé tie duchovné i telesné dobrodenia, a za to priateľstvo, ktoré si im preukazoval, ešte mnohé a šťastlivé dni života poprial, všetci títo pravím, spolu so mnou, i všetci tí, ktorých si svojim poučným slovom, napomínaním a vystrihaním, ktorých si modlitbami a prednášaním najsv. obety už do neba doprovadil, alebo ešte doprovadiš, všetci títo jednúc, keď prejdeš do večnosti, budú sa ešte viac za dušu Tvoju u Boha primlúvať. Jaká to radosť, keď všetky tyto duše Tebe do neba vchádzajúcemu ukážu rúcho večnej slávy a verejne vyznajú: že oni skrze horlivosť Tvoju rúcho toto obdržali! — Jaká to radosť pre Teba, keď Ťa pri vchádzaní do neba, všetci tí, ktorých si v umení božskom vyučoval, k dobrému napomínal a od zlého odťahoval, prídu v ústrety a privolávajú Ťa budú: Tys bol naším anjelom strážcom, naším ochrancom; Tys nás od všetkého zlého sťahoval, a ku všetkému dobrému, k čnosti a bohobojnosti priťahoval! — Jaká to radosť pre Teba,

keď Ťa pri vchádzaní do neba vyndú v ústrety všetci tí kajúnci a privolávajú Ťa budú: Ty si nás vyliečil z nemoce hriechov našich! — Jaká to radosť pre Teba, keď všetky tyto duše, ktorým si Ty, velebný Starčeku! k večnému blahoslavenstvu dopomohol, už teraz každodenne z vďačnosti za Teba a obzvlášte v hodinu smrti za spasenie duše Tvojej primlúvať sa budú! — Jaká to radosť pre Teba, keď Ťa po šťastlivo dokonanom boji z tohoto sveta odchádzajúceho sv. František a všetci svätí mnisi a reholníci do stánkov nebeských vovedú, do svatobného rúcha oblečú a neuvädľý veniec večnej slávy na hlavu Ťa položia.

* * *

Důstojný a prevelebný Otče! toto je, prečo Ty dnes s obzvláštnou radosťou a obzvláštnou vďačnosťou k Bohu oči Tvoje pozdvihnúť môžeš: istá totižto nádej, žeš Sebe pri 50-ročnom účinkovaní jako reholník a kňaz tak mnohé zásluhy nadobudol, ktoré Ťa zaiste jednúc večné blahoslavenstvo prinesú. „*Lebo ktorí učení budú, skvieľ sa budú jako blesk oblohy: a ktorí spravodlnosti vyučujú mnohých, jako hviezdy na večné veky*“³⁸).

A už pozdvihni sa a pristúp, vznesený Starčeku! k oltáru Pána a pokračuj ďalej vo vykonávaní najsvätejšej obety Boha človekom učineneho Ježiša Krista omše sv.; obetuj mu dnes radosným a vďačným srdcom všetky starosti a práce, ktoré si behom 50 rokov v jeho svätej službe snášal a konal; a ďakuj mu za všetky ty milosti a dobrodenia, ktoré ti na tak dlhej ceste tohoto pozemského putovania Tvojeho tak láskave preukázal, vodiac Ťa po trňových a skalistých cestách rozličných trápení a protivenstiev života skrze anjela svojeho, abys sebe nohu o kameň neurazil a volaj srdcom pohnutým: Tebe o Pane, buď česť, chvála a poďakovanie; Tys pomáhal kňazovi svojemu; Tys milosť preukázal kňazovi svojemu; Tebe česť a chvála včul i na večné veky!

A keď takto Bohu ďakovať budeš, pamätaj tiež v Tvojich modlitbách na Najsvätejšieho Otca nášeho *Pia IX.* rímskeho pápeža: aby Ho, tento Kríž z Kríža, Boh v jeho krížoch a bojoch Cirkvi svojej svätej v týchto pre ňu smutných časoch zachoval zdravého, a dal mu i ďalej tej hrdinskej vytrvalosti a neohrozenosti ducha, žeby nad všetkými, i korunovanými nepriateľmi Cirkve a sv. apoštolskej Stolice, ktorí vo svojej divokosti dôverujú, pomocou všemohúcej pravice Božej slavne zvíťazil a všetkých k poznaniu pravdy k jed-

38) Dan. 12, 3.

note viery a k úcte, vážnosti a poslušnosti naproti sv. apoštolskej Stolicy priviesť a ľud sv. Boží na ceste spasenia ridiť a spolu s nim život večný dosiahnuť mohol. — Pamätaj v modlitbách Tvojich na nášeho Najjasnejšieho cisára a kráľa *Františka Jozefa I.*, aby mu Boh dal milosť, žeby krajiny a národy z vôle Božej berle svojej podrobené mohol dlho a šťastlivo ridiť, ich časný i večný dobrobyt napomáhať, múdram a spravodlivým panovaním uspokojiť, úplným i skutočným orovnoprávnením jedny s druhými smeriť a vyrovnat' a vzdychky v podlžnej naproti Sebe uctivosti, láske, poslušnosti a vernej poddanosti udržiavať. — Pamätaj v modlitbách Tvojich na Jeho Eminenciu p. kardinála *Antonia Maria Gagiano de Azevedo*, prokuratora, na Najdôstojnejšieho otca *Rafaela a Ponticulo*, ministra generála, a na dôstojného otca *Chrysostoma Zachara t. č.* provinciála rádu sv. Františka provincie najsv. Spasiteľa, túto Tvoju jubilárnu slavnosť svojou vzácnou prítomnosťou zvelebujúceho, aby rád, ktorému su predstavení, rád ten, ktorý Pán vo vinici Cirkve svojej jako užitočný vinný koreň zasadil, z nehož by všetci veriaci sladké ovocie požívali, a ho jako svetlo na sviatnik postavil, žeby všetkým v dome Cirkve jeho svietil, s prospechom a podľa ducha jeho zakladateľa sv. Františka čím najdlie a opakovane ridiť mohli. — Pamätaj v modlitbách Tvojich na všetkých tu prítomných i neprítomných bratov Tvojich reholných, aby im Boh poprial milosť, žeby povolanie svoje do tejto sv. rehole, skrze verné nasledovanie regule sv. Františka a svedomité zachovávanie reholných sľubov, na česť a chválu Božiu, pre dobrú povest rehole svojej a k svojemu i tých, na ktorých vplyv duchovný majú, dušnému spaseniu plniť mohli. — Pamätaj v modlitbách Tvojich i na Tvojeho rukovodiča vysokodôstojného a veľkomožného p. *Antóna Szabó*, prepošta dekana a farára najzaslúžilejšieho mesta tohoto, a na celé velebné duchovenstvo Tebe tu u oltára posluhujúce a tiež prítomnosťou svojou tieto Tvoje druhotiny kňazské oslavujúce, obzvláste ale na týchto dvoch vznešených Spolustarčekov tiež jubilárnych kňazov, Tebe láskave u oltára dnes posluhujúcich: dôstojn. p. *Jána Ribeckýho*, člena ústavu adaibertínskeho a preveleb. otca *Stanislava Tomášoviča*, kňaza rádu sv. Frant. vysluž. profesora, direktora, gvardiána a poľného kaplána. — Pamätaj na všetkých tu prítomných príbuzných, vnukov, pravnukov a priateľov Tvojich i

na celé nábožné shromaždenie, nie menej i na celé mesto Skalicu, jakožto rodisko Tvoje a obyvateľov jeho, Tvojich spolurodákov, a napesledy i na mňa najnehodnejšieho sluhu Pána, avšak jedného z najvrúcnejších ctiteľov a priateľov Tvojich, ktorému sa tej cti dostalo túto Tvoju slavnosť prítomnou rečou oslavovať, abysme všetci za krásnym Tvojim príkladom povinnosti pravých služobníkov náboženstva, ku cti Najvyššieho, k zvelebeniu a rozšíreniu Cirkve, k zaštedpeniu všetkých čnosti a k nášemu i našich bližných a našej duchovnej opatere sverených, náležite plniť mohli. Ale i my všetci príbuzní, známi a priatelia Tvoji, ktorí na tejto Tvojej jubilárnej slavnosti radostný podiel berieme, budeme sa modliť za Teba, budeme Pána života i smrti prosiť: aby dni Tvoje rozmnožil a požehnal plnosťou požehnanja svojeho, abys k osláveniu jeho najsv. mena a k duchovnému prospechu bratov a bližných svojich ešte mnoho dobrého na tomto svete vykonať mohol. — Naposledy pamätaj v modlitbách Tvojich na všetkých zomrelých: na toho rukovodiča, ktorý Ťa dnes 50 rokov poprvé k oltáru Pána viedol, na tých kňazov, ktorí Ti u tohoto oltára vtedy prislúhovali, na toho kňaza, ktorý vtedy z tohoto, na ktorom já teraz stojím, sv. miesta kázal, na rodičov, príbuzných, známych a dobrodincov Tvojich, i na všetkých mŕtvých, s ktorými Ťa sväzok kresťanskej lásky spojoval a spojuje: aby im Otec nebeský v neskončenom sľutovaní svojom občerstvenia, blaženého odpočinutia dať a ich do stánkov svetla nebeského prijať ráčil.

Naposledy pozdvihnime všetci nielen ruky, lež i srdcia naše k nebu a prosíme Otca nebeského za milosť a požehnanie pre tohoto dnešního nášeho Oslávenca, dôstojného p. Jubilanta, reknúc: Vykupiteľu Boží Ježišu Kriste! prijmi milostive prosby naše pre tú lásku a milosť, ktorú si Tvojmu služobníkovi a skrze neho jeho bližným udelil! Tys ho vyvolil, a on posvätil sa službe Tvojej; o prijmi ho, jako dosavád, tak i napozatým pod Tvoju mocnú ochranu; predlž dni života jeho, požehnaj každý krok jeho, a keď jednúc dokoná beh života svojeho, prijmi ho do Tvojeho večného kráľovstva; odplati mu všetky jeho práce a obety korunou nebeskou a požehnaj ho na veky vekov. O to Ťa prosíme, ktorý s Otcem a Duchom Sv. v jednote žiješ a kraľuješ na veky vekov. Amen.

